

лопоклонниците сж биле още по-лошави. Ни у единъ отъ тие народи не са е говорило, че сѣки човѣкъ е равенъ предъ бога и предъ хората, че сѣки единъ човѣкъ трѣба да са старае не само за себѣ си, но и за ближните си, за обществото си и за народътъ си, и че главното достоинство на човѣкътъ, което го отличава отъ добитакътъ, е братската любовъ. Съ една дума, сичките старовременни народи сж ходиле изъ темнотата, не сж имале никакво понятие за правдата и за правата на човѣкътъ и не сж приличале на хора. Освѣнъ сичкото това, тие много пжти сж почитале за богоугодно дѣло онова, отъ което сѣки разуменъ човѣкъ би са погнусилъ; а гониле сж онова, щото е чисто, честно и човѣческо. Така, напримѣръ, тие сж говорили, че богъ е страшна сила, която наказва хората, която мжчи своите поклонници и която изисква кржвави жертвоприношения. Който принасялъ богу кокошка, той свалилъ отъ гжрбътъ си десетина грѣха, който му принасялъ крава, той са избавялъ отъ стотина прегрѣшения, който му давалъ имането си, той очищаль душата си отъ сѣка една страна, а който завождалъ своята дщеря въ храмътъ да бжде жрица (да слугува на жерците), той добиваль пжрвото мѣсто въ райятъ. Но и това е още малко. Когато наставаль моръ или гладъ, то множество старовременни народи сж принасяле на своите кржвожѣдни богове човѣчески жертви, защото сж са надѣяле да ги умилоствать съ това и да ги принудать да не прислѣдовать вече своите поклонници. За най-приятна жертва на боговете сж са считале дѣцата, и родителите сж благодариле своите идоли отъ